

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА
ПЕТТИ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

ПО ОДНОС НА ДОПУШТЕНОСТА НА

Апликацијата бр. 37018/03

Од Вера КОЦАРОВА

Против Република Македонија

Напомена: Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.

Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), на 13 Ноември 2006, заседавајќи во совет составен од:

Г-дин P.Lorenzen, претседател,

Г-ѓа S.Botoucharova,

Г-дин V. Butkevych,

Г-ѓа М. ЦАЦА НИКОЛОВСКА,

Г-дин R.Maruste,

Г-дин J. Borrrego Borrego

Г-ѓа R. Jaeger, судии,

и г-ѓа C.Westerdiek, секретар на одделот,

Имајќи ја во предвид апликацијата наведена погоре, вложена на 10 Ноември 2003 година,

Заседавајќи, го одлучи следното:

ФАКТИ

Жалителот, г-ѓа Вера Коцарова, е државјанин на Република Македонија, која е родена во 1926 година и живее во Струмица. Таа беше застапувана пред Судот од страна на г-дин Т.Кошевалиски и г-дин Ј.Маџунаров, адвокати од Штип, во Република Македонија.

Фактичката состојба, како што беше поднесена од страна на жалителот може да се сумира како што следи подолу.

Во август 1994 г-дин П.С. брат на жалителот, иницирал граѓанска постапка пред тогаш Општински суд во Струмица за раскинување на договор за доживотна издршка кој тој го склучил на 16 октомври 1975 со г-дин Г.П. Г-дин П.С. тврдел дека г-дин Г.П. не му обезбедил постојана финансиска помош, како што било предвидено со договорот. Согласно договорот, г-дин Г.П. бил овластен да ја собира наемнината од недвижната и подвижната сопственост на г-динот П.С., која подоцна, по смртта на г-дин П.С. ќе биде пренесена во негова сопственост.

На 8 мај 1995 година Општинскиот суд во Струмица го усвоил тужбеното барање на г-дин П.С. и го раскинал договорот од 1975 година. По разгледувањето на релевантните докази, конкретно неколку сведоци, странките во постапката и писмената кореспонденција помеѓу нив, судот констатирал дека договорот не бил извршуван, поради тоа што г-дин П.С. имал значајни финансиски средства и дека всушност тој бил всушност оној кој му давал пари на г-дин Г.П., што било спротивно на договорот.

На 14 февруари 1996 тогаш Окружниот суд во Штип ја уважил жалбата на г-дин Г.П. и ја укинал одлуката на понискиот суд, поради неправилно утврдување на фактот дали г-динот Г.П. ги исполнил своите обврски согласно договорот.

На 25 јуни 1996 Општинскиот суд Струмица го усвоил тужбеното барање на г-дин П.С. и го раскинал договорот. По испитувањето на останатите сведоци и дополнителната кореспонденција помеѓу странките, судот утврдил дека г-дин Г.П. не го обезбедил г-дин П.С. со постојана финансиска подршка согласно договорот.

На 11 јануари 1997 Апелациониот суд Штип ја уважил жалбата на г-дин Г.П. и го вратил предметот на повторно одлучување. Судот утврдил дека судот не бил составен согласно закон, затоа што за предметот одлучувал судија поединец наместо судски совет.

На неодреден датум во Јануари 1997 година г-дин П.С. починал. Наследниците на истиот, вклучувајќи го и жалителот, иницирале оставинска постапка, во врска со неговата оставина. Со одлука на судот од 24 април 1997 година, тие биле упатени на посебни парнични постапки за да се утврди сопственоста на оставината, и да се вклучат во предметот на г-дин П.С. По се изгледа оваа одлука била укината со одлука на Апелациониот суд од 26 август 1997, со која оставинската постапка била прекината. Наследниците на г-дин П.С., вклучувајќи го жалителот, го превзеле предметот и се вклучиле кон постапката која била обжалена.

На 17 септември 1999 Основниот суд Струмица го уважил тужбеното барање на г-дин П.С. и го раскинал договорот. Судот утврдил дека бројот на контактите помеѓу г-дин Г.П. и г-дин П.С. биле намалени предвреме и биле стопирани неколку години пред смртта на г-дин П.С.; дека г-дин Г.П. не му ја давал месечната финасиска подршка на г-дин П.С. како што било договорено и дека жалителот бил тој што наместо него се грижел за г-дин П.С. Судот утврдил дека жалителот, и покрај одредените недоразбирања со нејзиниот постар брат, настојувала да го подобри нивниот личен однос. Судот исто така утврдил дека г-дин П.С. како награда за напорите на жалителот,

се заколнал дека по неговата смрт целата негова сопственост ќе биде пренесена во нејзина сопственост.

На 31 август 2000 Апелациониот суд Штип ја одбил жалбата на г-дин Г.П. и ја потврдил одлуката на понискиот суд. Ја укинал во делот на судските трошоци, давајќи напатствија на останатите наследници на г-дин П.С. да ја соберат намалената награда.

На 13 октомври 2000 г-дин Г.П. поднел ревизија до Врховниот суд.

На 8 март 2001 жалителот добил копија од истата.

На 7 март 2001 г-дин Г.П. поднел предлог за повторување на постапката. Тој истакнал дека судовите погрешиле кога ги прифатиле за тужители жалителот и останатите во конкретната постапка, со оглед на тоа што не постоела одлука на судот за утврдување на истите како наследници на г-дин П.С. Тој понатаму тврдел дека судовите погрешно го сметале г-дин П.С. по неговата смрт, како странка во постапката. Тој, исто така упатил на друг договор за доживотна издршка од 1969 година, склучен помеѓу истите страни и на одлуката на Врховниот суд од 17 јануари 2001, донесена во различна постапка, со која му било признато правото на сопственост на имотот врз основа на договорот од 1969.

На 14 септември 2001 Основниот суд Струмица го одбил барањето на г-дин Г.П. за повторување на постапката. Судот утврдил дека одлуката на Врховниот суд од 17 јануари 2001 била донесена во врска со управен спор во однос на управните одлуки за исплата на персонален данок на доход за имотот на г-

дин П.С. Врховниот суд во одлуката се повикал на одлуката на Апелациониот суд од 1997 со која оставинската постапка во врска со оставината на г-дин П.С. била прекината, и имотот со договорите од 1969 и 1975 веќе била пренесен во сопственост на г-дин Г.П. Судот утврдил дека фактите, на кои укажал Врховниот суд во неговата одлука од јануари 2001, не може да се сметаат како нов доказ кој бил непознат за г-дин Г.П. за време на постапката и дека соодветно, тие не смеат да се сметаат како доволна основа за повторување на постапката. Судот ги употребил истите наводи за да ги одбие останатите аргументи за повторување на постапката.

На 10 декември 2001 Апелациониот суд Штип ја уважил жалбата на г-дин Г.П. и ја укинал одлуката на понискиот суд. Судот го уважил барањето за повторување на постапката и ги укинал одлуките од 17 септември 1999 и 31 август 2000, соодветно, со кои договорот од 1975 бил раскинат. Тој утврдил дека доказот обезбеден од страна на г-дин Г.П. бил нов доказ и дека тој не можел да го користи во претходната постапка.

На 10 април 2002 јавниот обвинител поднел до Врховниот суд барање за заштита на законитоста против одлуката на Апелациониот суд, поради тоа што била неповрзана и имала недостаток на значителни причини како што е прашањето како новодоставениот доказ би бил од корист за засегнатата странка доколку бил поднесен во претходната постапка.

На 26 декември 2002 Врховниот суд го усвоил барањето на јавниот обвинител и ја укинал одлуката на Апелациониот суд од 10 декември 2001.

На 21 февруари 2003 година Апелациониот суд Штип ја одбил жалбата на г-дин Г.П. против одлуката на судот од 14 септември 2001. Тој ги повторил наводите на понискиот суд за одбивање на предлогот на г-дин Г.П. за повторување на постапката.

На 24 март 2004 Врховниот суд ја отфрла ревизијата од 13 октомври 2000 поднесена против одлуката на Апелациониот суд од 31 август 2000. Судот ја смета за недопуштена со оглед на тоа што вредноста на спорот била пониска од законскиот лимит. Соодветно, ја одбил ревизијата на г-дин Г.П. против одлуката на Апелациониот суд од 21 февруари 2003.

ЖАЛБА

Жалителот се жали согласно член 6 од Конвенцијата дека постапката траела неразумно долго.

ПРАВО

Жалителот се жалел во врска со предолгото траење на граѓанската постапка во врска со раскинувањето на договорот за доживотна издршка од 1975 година. Таа се повика на член 6 § 1 во делот кој е релевантен, кој гласи:

“Во определувањето на неговите граѓански права и обврски, секој има право на судење во разумен рок ...од страна на ...трибунал...,,

Судот на почетокот забележува дека постапката по основаноста била окончана на 31 август 2000, кога

Апелациониот суд конечно ја одбил жалбата на г-дин Г.П. и ја потврдил одлуката на првостепениот суд за раскинување на договорот. Г-дин Г.П. соодветно искористил две одвоени вонредни правни лекови : ревизија и барање за повторување на постапката.

Во врска со ревизијата на г-дин Г.П. против одлуката на Апелациониот суд од август 2000, Судот смета дека времето потребно за одлучување по постапката пред Врховниот суд која завршила на 24 март 2004 со одбивањето на ревизија, не треба да се земе во предвид , со оглед на тоа што овој вонреден правен лек бил без изгледи за успех со оглед на тоа што вредноста на тужбеното барање било под законскиот лимит (види *Kostovska v. Republic of Macedonia*, бр. 44353/02, § 36, 15 Јуни 2006; *Rezgui v. France* (dec.), бр. 49859/99, ECHR 2000-XI). Со оглед на тоа што жалбата беше доставена до Судот на 10 ноември 2003, Судот најде дека жалителот не го исполнува правилото за 6 месеци согласно член 35 од Конвенцијата.

Следи дека оваа жалба не била поднесена во рокот и мора да биде одбиена согласно член 35 § § 1 и 4 од Конвенцијата.

Во врска со постапката по однос на барањето за повторување на постапката поднесено од страна на г-дин Г.П., Судот забележува дека по одбивањето на неговото барање од страна на судот, Апелациониот суд ја укинал одлуката во однос на основаноста и го прифатил барањето на г-дин Г.П. за повторување на постапката. Дури и претпоставувајќи дека постапката била повторена на 10 декември 2001, таа завршила на 26 декември 2002 со одлука на Врховниот суд за прифаќање

на барањето за заштита на законитоста поднесено од јавниот обвинител. На 21 февруари 2003 Апелациониот суд ја одбил жалбата на г-дин Г.П. против одлуката на понискиот суд од 14 септември 2001. Врховниот суд ја отфрлил ревизијата на г-дин Г.П. против одлуката.

Судот повторува дека член 6 § 1 не може да се примени во постапки кои се однесуваат на барање за повторување на постапката (види *Kaisti v. Finland* (dec.), бр. 70313/01, ECHR 2004; *споени жалби бр. 13601/88 и 13602/88* во предметот на *Frank Surmont and Helena De Meurechy and others v. Belgium*, Dec. 6 July 1989, D.R. 62, pp. 284-302). Судот, понатаму, забележува, како и да е, дека доколку постапка се обнови, стандардите од член 6 мора да се почитуваат врз основа на другите постапки, различни од повторената постапка, кои ќе резултираат со одлука која директно влијае на граѓанските права и обврски на засегнатата личност. Поради тоа, член 6 се применува на повторената постапка која, во конкретниот предмет, како и да е, мора да се разгледува како одвоена од постапката од 1994 и 2000. Судот смета дека периодот кој треба да се разгледува во однос на овие постапки треба да се смета од датумот од кој била повторена постапката, т.е. 10 декември 2001. Овој период завршува со одлука на Врховниот суд од 26 декември 2002. По се изгледа одлуката на жалителот му била доставена пред 21 февруари 2003 година кога Апелациониот суд ја одбил жалбата изјавена од страна на г-дин Г.П. против одлуката на судот од 14 септември 2001. Судот поради тоа утврди дека жалителот не успеал да го исполни условот од 6 месеци согласно член 35 § 1 од Конвенцијата.

Следи дека оваа жалба не била поднесена во определениот рок и мора да биде одбиена согласно член 35 §§ 1 и 4 од Конвенцијата.

Како и да е, со оглед на тоа што барањето за повторување на постапката поднесена од г-дин Г.П. завршила како неуспешна, Судот смета дека член 6 не се однесува на постапката во врска со барањето на повторување на постапката, како таква.

Следи дека жалбата во врска со должината на постапката на барањето на г-дин Г.П. за повторување на постапката е очигледно неоснована и мора да биде одбиена согласно член 35 §§ 3 и 4 од Конвенцијата.

Од овие причини, Судот едногласно

Ја прогласи жалбата за недопуштена.

Claudia WESTERDIEK
Секретар

Peer LORENZEN
Претседател